

φισκάρω

φισκάρω, ρ. [<φίσκα + κατάλ. -άρω]. **1.** (για χώρους) γεμίζω τελείως, μέχρι επάνω, καταλαμβάνω ασφυκτικά, υπερπληρώνω, υπερπληρώνομαι: «μην βάζεις άλλον μέσα, γιατί έχει φισκάρει η αίθουσα || η αίθουσα φισκάρισε και δε χωρούσε ούτε έναν μέσα || ο χώρος γύρω απ' το γήπεδο είχε φισκάρει από αυτοκίνητα». **2.** (για πρόσωπα) πίνω, ιδίως τρώω υπερβολικά, χορταίνω εντελώς: «ήταν τόσο ωραίο το φαγητό, που έφαγα δυο πιάτα και φισκάρισα». Συνών. *καργάρω (1, 4) / τιγκάρω.*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας